

נולדה ב - 24.9.1947

נפטרה ב - 7.6.2015

בת למרים ויצחק יהלום

אם לשרון חשביה, דניאל,

רויטל ויהודית (בז'רנו).

לזכרה של רוני אייזנהוט (1947-2015)

כתבה שרון

פה במקום שאני נפרדת ממך עם ריח האדמה שאנחנו אוהבות, תני לי לומר לך את הדברים הבאים. אם את חוששת שכתבתי משהו מביך, משהו מכאיב ולא יפה, ויכולתי אולי לכתוב מכתב שלם כזה על מה שלא היה בסדר. אבל בגלל שאני בתך, ואנחנו ילדייך, חברייך, מלווייך בחיים, כל זה וכל מה שהיה לא בסדר, גם הפך חלק בלתי נפרד ממני, מכם ומאיתנו. חלק לא נפרד מהשלם שהיה גם מאוד טוב, ומלא אור ושמחה. וכך הצל וגם האור נופלים הלאה עלי, עלינו, עליכם, ולכן בחרתי לספר רק מה שטוב, ויפה, ושלם ונעים. והשאר יישאר בצל.

רציתי להגיד לך תודה בפעם האחרונה. תודה שרצית אותי.

תודה שהבאת אותי לבית אלפא.

תודה שהחזקת אותי שעות על הידיים כשבכיתי.

תודה שלא כעסת כששברתי כוס.

תודה על בובת הירקות ביום ההולדת.
לא אשכח את הבוקר כשקמתי והן היו לי ליד המיטה.
תודה שבאת איתי לבית החולים ובנית לי סירה בצורת ריפוד.
תודה שעשית לי לפורים תסרוקת יפנית אמיתית ולימדת אותי כבר אז שאם רוצים להיות יפים, צריך לסבול.
תודה ששרת לי לפני השינה, אפילו כשלא זכרת את המילים מהטווס על האוניה של טולדנו.
תודה על הפיקניקים ועל הטיולים.
אימא, תודה שהבאת לי כדורי עוף של התינוקות כשהייתה לי דלקת ריאות.
תודה שלקחת אותי לחיפה לכרמלית ולא נבהלת כשנשבר העקב של הנעל שלך במדרגות הנעות. תודה
אימא ששרת לי כל הזמן וכל מילה שלי הזכירה לך שיר אחר.
תודה על חוברות האמנות שלך. כשסיפרת לי על גדולי הרקדנים, ניז'ינסקי ונורייב, ועל הציירים כמו ברק,
מאטיס ופיקאסו.
תודה אימא שהסברת לי שתמיד תהיה עוד שמלה יפה אחרי זו שלא יכולתי לקנות.
תודה שלימדת אותי להגיד תודה כאשר נותנים לי מחמאה. אימא תודה.
אימא תודה על העוגות הנפלאות.
תודה על הנסיעות לתל-אביב, כאשר התגנבת איתי מאחורי הקלעים לחזרה של התזמורת הקאמרית
והקשבנו לדון קישוט.
תודה שלקחת אותי לאכול קוסקוס ביפו, דבר ששינה לי את החיים.
תודה ש"הברחת" לי טוסטים קטנים על לקס ובצל מהסלון של הסבאים בשוויץ לקומה השנייה, כי ידעת עד
כמה אני אוהבת את זה.
תודה על העוגיות עם שני צבעים שעשית לי בצבא.
תודה על השמלה מתצוגת האופנה.
אימא תודה על החוזק, הפוזיטיביות, כוח ההתמדה לאורך כל החיים. לרישיון בגיל חמישים תמיד תהיי לי
לדוגמא.
תודה שאהבת את אלברט ותיקנת לו את המעיל. תודה שאהבת את אליסיה ושיחקת איתה עם השפתון
האדום.
תודה על האמנות שלך, על פסלוני החימר, משחות הפפיר משה, ההצגות, הציורים, הבובות, הסיפורים שלא
הפסקת ליצור, גם כשכבר היה קשה מאוד.
אימא, גם על כל מה שלא הצליח ולא היה נוח, גם על זה תודה, אחרת לא הייתי מי שאני, עם האנשים
הנפלאים בחיי. תודה שהספקתי להגיד לך שאני אוהבת אותך.
שלך, שרון

כתבה יהודית

ככה אני רוצה לזכור אותך ... יפה, צעירה ומחייכת ביום חתונתך עם אבא בתמונה בשחור-לבן שצילם פול.
ככה אני רוצה לזכור אותך ... עם בטן בחודש התשיעי, על רקע הגלבוע, בסופו של טיול משפחתי, נושאת
אותי ברחמך ומחכה לבואי.
ככה אני רוצה לזכור אותך ... מהתמונה באלבום, עומדת איתי, תינוקת בת חצי שנה, ואת נותנת לי לתלוש
עלים מהעץ ולאכול אותם, כי ידעת עד כמה חשובה כל התנסות בחומר ובטעם.
ככה אני רוצה לזכור אותך ... אימא אמיצה, שעוצרת הכול, ונגד כל אידיאולוגיה סוציאליסטית שהאמנת בה,
לוקחת את ילדייך לשלוש שנים בשוויץ, לחיות, לגדול ולצמוח תחת כנפך.
ככה אני רוצה לזכור אותך ... שוב מתמונה באלבום, בה שתינו עומדות בחלון הדירה שלנו בשוויץ ומביטות
אל השלג היורד. ואת רשמת מתחת לתמונה: "העוזרת הקטנה שלי". כמעט שלוש שנים גדלתי במחיצתך
ותחת טיפולך המסור והאוהב, והתמונה הזאת תמיד תזכיר לי זאת.
ככה אני רוצה לזכור אותך ... אימא חרדה, שבאה איתי ביום הראשון לגן וחוששת להיפרד. תמיד סיפרת

שאחרי רגעים מעטים אמרתי לך שאת יכולה ללכת. בדיוק כמו שהייתה עושה כל ילדה שקיבלה ביטחון ואהבה וגדלה צמוד אל אימא בשלוש השנים הראשונות לחייה.

ככה אני רוצה לזכור אותך... מופיעה איתי בערב סיום כיתה א', מתקנת לי את התחפושת והאיפור בפורים כי אף פעם זה לא היה בדיוק מה שהתכוונתי... ואת וידיך תמיד הבנתן אותי. אופה עוגות שונות ומשונות לפי הזמנה בימי הולדת ומסדרת שולחן עם מתנות וברכות אפילו ביום הולדת 20. ככה אני רוצה לזכור אותך... לוקחת אותי בכיתה ב' בפעם הראשונה למוזיאון תל-אביב וחושפת אותי למה שיהיה אחת מאהבות חיי – האמנות. אחר כך חזרנו כל שנה וביקרנו בתערוכות רבות בארץ ובשוויץ כי אהבה זאת הייתה לנו משותפת. ככה אני רוצה לזכור אותך... איך ליווית אותי ותמכת בבחירתי לעבור בית ספר וללמוד אמנות. איך גם אז התעקשת ללוות אותי ביום הראשון, וגם אז נפנפתי אותך בבושה קלה וטיפוסית של נערה. ואת לא נעלבתי והיית גאה, גאה מאוד בביתך ולא הפסקת לומר זאת עד סיום הלימודים והגשת פרויקט הגמר.

ככה אני רוצה לזכור אותך... שלמרות שלא הייתי חייל קרבי דאגת לשלוח חבילה מפנקת ומתוקה כל שבת בה נשארתי בצבא. איך בכל מחלה שעברתי, אפילו כאדם בוגר, טיפלת ודאגת ועשית מרק קניידלעך, כי החלטת שזה מה שירפא אותי.

ככה אני רוצה לזכור אותך... בשיחת טלפון, כשכבר היית בשוויץ, שיתפתי אותך בבדידותי ואמרת בביטחון מלא ולא ברור שתשלחי לי חתן! ושבע אחר כך הכרתי את מתן. איך תמיד חזרת ואמרת שאת רק רוצה שאהיה מאושרת. התעניינת והשתדלת לא לחטט יותר מדי וכל הזמן אמרת שאת גאה בדרכי ובבחירותי.

ככה אני רוצה לזכור אותך... לא חולה, לא רחוקה, לא מחפשת אחר נשמתך, לא אבודה... ככה אני רוצה לזכור אותך... יפה, צעירה, מחייכת ביום חתונתך עם אבא בתמונה שחור-לבן שצילם פול. כך אזכור אותך, אימא שלי, רוני. יהודית

קראה חנה צימרמן אשכר

אני זוכרת את רוני כילדה צעירה, ילדה שנמנתה על "דבוקת" הקטנים אצלנו בקבוצת "תומר". לרוני היו שתי עיניים מבריקות, חיוך רחב על הפנים ושתי גומות-חן עמוקות. הייתה ילדה שמחה, שאהבה את העולם וקיבלה מלוא חופניים בחזרה.

רוני נולדה ליצחק (איקה) ומרים (מימי) בבית-אלפא, כבת זקונים אחרי שני הבנים הגדולים, גידי ואלדד. הייתה זו שמחה גדולה. ההורים והאחים הרעיפו על רוני הקטנה אהבה עצומה. היא לקחה, ספגה והתמלאה, והשיבה חזרה הרבה אהבה וחום לכל הסובבים אותה. היינו בנות להורים מאותה שכבת גיל (פִּלְגֵיטִי). כילדות צעירות אני הייתי רזה וגבוהה, ורוני הייתה נמוכה יותר ועגלגלה. הורינו קראו לנו "לוקשית" (איטריה) ו"פִּרְפֵּלָה" (פִּתִּית). זה היה מאוד משעשע ונחרט עמוק בזיכרון. ביטויי הרגש אצל רוני היו מאוד עזים. הצחוקים היו מתגלגלים ומצבי-הרוח היו מורגשים. אני זוכרת אותה כדעתנית וחריפת ביטוי. היה לה מה להגיד וידעה להתנסח בבהירות. הייתה פתוחה ומשחררת בשונה מרובנו, שהיינו כל כך ביישנים וסגורים. בהמשך השנים צצו אצל רוני בעיות בריאות שונות שגרמו לה להיעדר הרבה זמן מהלימודים, אבל כאשר הייתה מגיעה לכיתה, השתלבה בקלי-קלות בהתרחשות בשיעור כאילו לא הפסידה דבר. היא אהבה והיטיבה להציג ולשחק. בחן ובפתיחות נכנסה לדמויות וזרמה איתן. כבת של יצחק יהלום, השחקן המקומי הנערץ – הסביבון שהביא מתנות לילדים בחנוכה – היה ממש טבעי לראות אותה על הבמה.

כאשר הסתיימו שנות לימודינו פנתה רוני ללימודי משחק ותיאטרון ב"בית צבי" ברמת-גן. מהזוגיות הראשונה של רוני נולדה בכורתה שרון, איתה שבה כתינוקת הביתה לבית-אלפא.

בהמשך הגיע ה"קשר לחיים" עם אולריך, ויחד הקימו משפחה לתפארת, והביאו לעולם את דניאל, רוויטל ויהודית. הרבה שנים יפות עברו על רוני בבית-אלפא, כשהיא מגדלת את ארבעת ילדיה ומשקיעה מן האנרגיות הטובות שלה בטיפול בתינוקות, בציר, בהקמת תיאטרון בובות ובהופעות לפני ילדים.

בשלב מסוים, לפני יותר מעשור, רוני ואולריך בחרו לעבור לשוויץ, ומשם קיבלתי דרישות שלום מפעם לפעם דרך הילדים. בעשר השנים האחרונות אנחנו מרבים לערוך מפגשים של בני הכיתה, ולצערנו נבצר מרוני להגיע למפגשים, בתחילה בגלל המרחק ובהמשך בגלל המצב הבריאותי. אנחנו, כל בני קבוצת "תומר", נזכור תמיד את רוני כאחת מאיתנו, מלאת שמחת חיים ואור בעיניים. יהי זכרה ברוך!

רשמה: אסתר (ויינטרוב) פרג

כתבה רוזי

רוני עבורי! חמש שנים ויותר, שהיו משמעותיות בחיי, עבדתי לצידה של רוני. לקום כל בוקר ולפגוש את רוני בבית התינוקות, הייתה זו עבורי חוויה זכורה לטוב. רוני הייתה דמות בלתי צפויה, פעם שמחה וצוחקת ופעם – רצינית ועצובה. בעצם – כמו כולנו... השוני שבה נבע מאופייה המקורי, היצירתי ומלא החן. כאשר גילתה את כישרון הציור שבה, את התמונה הראשונה שציירה העניקה לי במתנה. מסגרת ותליתי אותה במקום מכובד בביתי. רוני ידעה להעניק הרבה אהבה לתינוקות ולהורים, למרות ועל-אף מצבי הרוח שלה. תמיד ידעה להגיד את המילה הטובה והנכונה, במקום הנכון. ידעה גם לאבחן את התינוק המגיע אלינו ולמצוא את הדרך והשיטה להעניק לו את הגירויים המתאימים. היה זה מאד מעניין להיות ולעבוד במחיצתה ולמדתי ממנה הרבה. בהיותי הבוגרת בצוות, חשתי את הערכתה למעשיי ואת יחסה החם והאהוד. זוכרת אני לטובה איך רוני ארגנה את הצוות והפתיעה אותי ביום הולדתי ה-60. שנים רבות כבר לא היית איתנו וכמעט שלא התראינו, אך הזיכרונות שלי עימך נשארו בליבי. יהי זכרך ברוך!

רוזי נוימן

כתבה אסתי דרור

רוני מסמלת עבורי תקופה לא ארוכה, בה השתייכתי בגאווה לצוות מחנכות הגיל הרך של הקיבוץ. מרוני, שמעתי לראשונה את המושג 'תביעה חינוכית'. עבדנו יחד בקבוצה של תינוקות. היא חזרה מקורס 'מחנכות לגיל הרך' ב'אורנים', ואני עמדתי לצאת לאחד כזה, כך שההתנסות הזאת הייתה בעבורי סוג של 'חניכה'. לא תמיד הסכמנו על הדרך. היא חשבה שאני 'רכה' מידי, ממעטת ב'תביעה חינוכית' ואילו אני חשבתי שהיא 'קשוחה'. ועם זאת, ברמה האישית-אנושית, התיידדנו. למדתי ממנה על אהבתה לאולי שלה ולילדיה ונחשפתי לחוכמתה, ליכולת הניתוח הפסיכולוגי שלה ולכישרונותיה המיוחדים, כמו ציור ועיצוב. אהבתי לראות אותה דרך עיני הילדים עמם עבדנו: קשובה, מתעניינת, ומעל לכל, שחקנית-מצחיקנית שרואה בהם קהל מופלא, זירה לביטוי שלם של יכולותיה הדרמטיות והכריזמה הבימתית שלה. המשכתי לראות את רוני בעיניים אלו גם כמחנכת בפעוטון של בני הצעיר, וגם כקולגה לעבודה בגיל הרך. בהמשך, כשרוני עשתה הסבה ל'בובטרוני', ביקוריה בבית התינוקות ובפעוטון היו מקור שמחה והנאה, עבור הילדים וגם עבורי. שתינו 'עברנו הלאה'. היא לשווייץ ואני לתפקידים אחרים. הקשר בינינו לא נשמר, אבל הפינה החמה עודנה שם. לאופן החשיבה, לדמות הקשובה, לאווירה של צוות הגיל הרך. תנחומי הכנים למשפחה, לאולריך וילידיים יהי זכרה ברוך

אסתי דרור

כתבה זיוה עורי

רוני אישה, חברה, מטפלת, יוצרת, ארטיסטית, מחנכת רגישה, צוחקת ומתרגשת, וגם כועסת, והכול בעוצמות ועם כל הלב. פספסתי את ההזדמנות לומר לרוני שלום ומילות פרידה על קברה, אבל חשוב לי לספר על רוני כמחנכת אצלנו בבית אלפא. רוני הייתה מאוד רגישה, ידעה לתת יחס מיוחד לילד ולהוריו, ותמיד למצוא את הייחודי לכל ילד ולשתף גם את ההורים והצוות. כאשר הייתה מעבירה קבוצת פעוטים לגן, דאגה להעביר לצוות מידע חיובי וייחודי על כל אחד מהילדים, כדי שייכנסו לגן ברגל ימין בטוחה.... כל כך חשוב. אהבתי את הצחוק המתגלגל של רוני, צחוק ושמחה שקבלה בירושה מהוריה מרים ויצחק, שהיו דמויות מאוד משמעותיות בילדותי שלי. כאשר רוני התחילה להציג "בובטרוני", הרגשתי איך נוצר חיבור תורשתי במשחק וביצירה ושמחתי שיש מקום להמשכיות. רוני אהבה את בית אלפא והייתה קשורה לכל פינה בקיבוץ. זאת הרגשתי בטוילים שעשינו בגן, ואיך העבירה את הקשר לילדים. בתקופה שהייתה בשווייץ, כאשר בקרה בקיבוץ, שיתפה אותי בגעגועים שלה לפינות שונות ולחוויות שעברנו

יחד.

רוני יקרה, אזכור אותך כזאת עם השמחה והאהבה לילדים ולמקום. ולמשפחה הכואבת, דעו, הייתה לכם אימא מיוחדת. יהי זכרה ברוך. זיוה עורי

קראה וכתבה יהודית
 באזכרה למלאת שנה למותה
 כשנולדה בתי מתן הציע לקרוא לה נור, ואז אמר – "בעצם נורי – שזה כמו האותיות של רוני" ואני אמרתי,
 שאינני זקוקה לתזכורת יומיומית בשם של בתי, שהרי את איתי כל הזמן בכל מקרה...

אני זוכרת אותך כשאני שרה לילדי, כשאני משחקת איתם ומספרת סיפור. את איתי כשאני מציירת. עובדת או אופה עוגה ליום הולדת של הילד. את במעשה ידי, בנשמת בי...
אני מקווה שאת נחה על משכבך בשלום, שנעים לך ולא כואב לך יותר, שאת נהנית מהנוף שכל כך אהבת והתגעגעת אליו.

אני בוחרת לקרוא לך שיר יפה של לאה גולדברג. אין לי כוונה מיוחדת חוץ מלגרום לך לעונג קטן.

" כמו כוכבים המוצאים את הדרך לכל חלון,

כמו יום המציץ אל כל עין נפקחת כאור,

אצבעות שנגעו בנשמת החלום האחרון,

והרעידו שמחה וימוג הפחד ויהי מזמור.

כה פשוט כה פשוט

מלא כמו אחו ירוק המחבק את השביל האבוד

וטל

ותלתן

וטלה.